

Arrest

nr. 107 499 van 29 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN GESTEL en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 3 januari 2012 in Nederland in het huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

Op 28 maart 2012 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij wordt verzocht om ten laatste op 28 juni 2012 bijkomende documenten in te dienen.

Op 28 maart 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 28 juni 2012 een huwelijksakte voor te leggen.

Op 28 augustus 2012 dient de echtgenoot van verzoekster klacht in wegens schijnhuwelijk.

Op 11 september 2012 stelt de lokale politie een *“verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging”* op, waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot aangifte gedaan heeft van een schijnhuwelijk en dat het koppel in onmin leeft.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeksters echtgenoot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeksters echtgenoot stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.03.2012 werd ingediend door:

Naam: R. Voorna(a)m(en): R. Nationaliteit: Marokkaanse Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot (...) die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Betrokkene deed een aanvraag als echtgenote van een Nederlandse referentiepersoon. Aangezien de aanvraag van de referentiepersoon, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, werd geweigerd kan bezwaarlijk het recht op verblijf aan betrokkene worden toegekend.

Bijgevolg wordt daarom het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

2.1. In de synthesesamenvatting zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1. Eerste middel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt: “(…). ”

Terwijl overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding waarbij tevens een evenwichtige beoordeling dient te worden gemaakt van alle belangen die betrokken zijn bij de beslissing.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wel heel erg kort werd gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich ermee tevreden louter te melden dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie en verwijst hiervoor naar de tekst van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

De beslissing wordt voor het overige weinig gemotiveerd of verder uitgewerkt en de exacte beweegredenen die aan de basis liggen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werden absoluut niet verder uitgewerkt.

Buiten de uiterst beperkte motivering, blijkt uit de bestreden beslissing alleszins evenmin hoe en in welke mate er een evenwichtige beoordeling werd gemaakt van alle belangen die betrokken zijn bij de beslissing.

Voor de goede orde herhaalt verzoekster dat er absoluut nog geen echtscheidingsvonnis tussen haar en haar echtgenote werd uitgesproken. In tegendeel, verzoekster en haar echtgenoot hebben terug op regelmatige basis contact met elkaar.

De bestreden beslissing schaadt niet alleen de belangen van verzoekster, maar ook deze van haar echtgenoot, aangezien partijen duidelijk de kans wordt ontnomen klaarheid te scheppen in hun situatie. Dat bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster op deze manier overigens volledig dreigde te worden overgeleverd aan de willekeur van haar partner die weigerde zijn medewerking te verlenen aan welke procedure ook.

Dat de loutere vaststelling van het feit dat de echtgenoot van verzoekster een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, absoluut onvoldoende is om tot een weigering van een verblijfsstatus aan verzoekster te besluiten.

Dat immers duidelijk hieruit blijkt dat er helemaal geen evenwichtige beoordeling wordt gemaakt van alle belangen betrokken bij de beslissing en in het bijzonder het belang van verzoekster dat volledig afhankelijk wordt gemaakt van de willekeur van haar echtgenoot, die overigens met psychische problemen kampt.

Dat immers niet kan uitgesloten worden dat door de echtgenoot van verzoekster nog initiatieven zullen worden genomen om zijn verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.2. Tweede middel

Schending van artikel 8, §1 en 2 EVRM en van artikel 40bis, §2,1° van de Wet van 15.12.1980:

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster dient te worden geweigerd aangezien zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Terwijl overeenkomstig artikel 8, §1 en 2 EVRM het volgende wordt gesteld:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

En terwijl overeenkomstig artikel 40bis, §2, 1° van de Wet van 15.12.1980 het volgende wordt gesteld:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot (...) die hem begeleidt of zich bij hem voegt. "

Dat verzoekster in Nederland reeds met haar echtgenoot samenwoonde, hetgeen ook nog steeds het geval was toen zij haar verblijfskaart aanvraagde.

Verzoeker en haar echtgenoot zijn nog steeds gehuwd. Er werden tot op heden alleszins door geen van de partijen maatregelen genomen teneinde een echtscheidingsprocedure te kunnen opstarten..

Het feit dat verzoekster en haar partner enige tijd apart wonen, sluit niet uit dat zij in de toekomst hun huwelijk mogelijk nog een tweede kans geven.

De klacht die door de echtgenoot van verzoekster tegen haar werd neergelegd wegens schijnhuwelijk, werd door hem ook weer ingetrokken.

De bestreden beslissing houdt derhalve een ontoelaatbare inmenging in in het privéleven van verzoekster, doch eveneens in dat van haar echtgenoot.

Het kan verzoekster, noch haar echtgenoot verweten worden even nood te hebben gehad aan afstand, teneinde ook hun situatie als koppel van op afstand te kunnen beschouwen. Uiteraard is het vrij verregaand beiden als het ware te verplichten de dagen samen door te brengen "op straffe van een uitwijzing".

Ook koppels in andere situaties hebben soms behoefte aan afstand, zonder dat dit door de ene of de ander instantie wordt afgestraft.

De inmenging is absoluut niet noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land.

Verzoekster staat op eigen benen.

*Bovendien heeft zij haar integratielessen voltooid, volgt zij met succes Nederlandse lessen (zij behaalde ondertussen certificaten hiervoor) en is zij actief op zoek naar werk.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

2.2.1. Verzoekster voert in het eerste en het tweede middel samengenomen de schending aan van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft op basis van dit artikel een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Dit artikel luidt als volgt:

"(...)

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)."

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag geweigerd om volgende reden:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot (...)

die hem begeleidt of zich bij hem voegt; Betrokkene deed een aanvraag als echtgenote van een Nederlandse referentiepersoon. Aangezien de aanvraag van de referentiepersoon, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, werd geweigerd kan bezwaarlijk het recht op verblijf aan betrokkene worden toegekend."

Verzoekster voert aan dat de exacte beweegredenen van de verwerende partij niet verder worden uitgewerkt en dat er geen belangenafweging geschiedde. Verzoekster wijst erop dat er geen echtscheiding werd uitgesproken, dat zij en haar echtgenoot weer contact hebben met elkaar, dat de omstandigheid dat haar echtgenoot een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten niet volstaat om haar het verblijf te weigeren en dat haar echtgenoot misschien nog initiatieven zal nemen om zijn verblijf te regulariseren.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet ontkent dat het verblijf aan haar echtgenoot werd geweigerd. Uit de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de echtgenoot van verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die in zijn hoofde werd genomen.

Het steunt bijgevolg niet op een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat, aangezien de aanvraag van de referentiepersoon werd geweigerd, aan verzoekster die een aanvraag deed in functie van deze referentiepersoon, eveneens het verblijf wordt geweigerd. Dit motief is evenmin kennelijk onredelijk en betreft een loutere toepassing van de ter zake dienende wettelijke bepalingen. Artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk over het familielid *"die hem begeleidt of zich bij hem voegt"*. Nu aan de referentiepersoon het verblijf werd geweigerd, kan verzoekster zich niet bij hem voegen of hem begeleiden.

Verzoekster zet niet met concrete gegevens uiteen waarom dit motief niet zou volstaan. Er diende *in casu* evenmin een belangenafweging te gebeuren. Waar verzoekster hypothesen aanvoert inzake het eventuele toekomstige verblijf van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat het bestuur bij het nemen van een beslissing enkel rekening kan houden met de gegevens die op dat moment gekend zijn en niet met toekomstige of hypothetische zaken.

De schending van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds uiteengezet slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.2. Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoekster wijst op het feit dat er nog geen echtscheiding is uitgesproken tussen de echtgenoten, dat het feit dat ze apart wonen, niet uitsluit dat ze in de toekomst hun huwelijk mogelijk nog een tweede kans geven, dat de klacht wegens schijnhuwelijk werd ingetrokken, dat zij als koppel even nood hadden aan afstand, dat verzoekster integratielessen voltooid heeft en Nederlandse lessen volgde.

Uit de stukken van het dossier (verslag lokale politie van 11 september 2012) blijkt dat verzoeksters echtgenoot aangifte heeft gedaan van een schijnhuwelijk en dat het koppel in onmin leeft.

Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er nog sprake is van een gezinsleven met haar echtgenoot. Er wordt niet betwist dat het huwelijk niet ontbonden is, maar verzoekster erkent zelf dat het koppel niet samenwoont en dat zij later mogelijk hun huwelijk nog een tweede kans geven. Hieruit blijkt dat verzoekster alleszins op dit moment niet aantoonbaar dat er nog sprake is van een gezinsleven met haar echtgenoot in België.

Aangezien er *in casu* geen sprake is van een gezinsleven, kan de schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen, de middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET